

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№20 (1222) 1 жовтня 2026 року
Заснована 1 грудня 2000 року

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Розповідаємо про конференцію з організації, що відбулася в Ліверпулі

сторінка 2

ПРОФСПІЛКОВА РОБОТА

Позиція Атомпрофспілки щодо формування Держбюджету на 2027 рік

сторінка 3

АТОМНИЙ СПОРТ

Команда атомників виборола першість у XXX Галузевих змаганнях

сторінка 4

ВОЇНИ СВІТЛА

«Я — доброволець»

Волонтери Атомпрофспілки познайомилися з Анатолієм Лозою, для побратимів — другом «Полтавою», у перші роки російсько-української війни, коли він був начальником штабу в добровольчому підрозділі «Аратта». Із початком повномасштабного вторгнення його доля була відомою лише одиницям — Анатолію судилося потрапити в полон. Однак він знайшов у собі сили витримати чотири роки пекельних знущань і дочекався щасливої миті — обміну та повернення на рідну землю, до своєї родини.

■ **Анатолію, розкажіть, будь ласка, про ваш шлях.**

Для мене війна розпочалась у 2014 році — спочатку служив у Збройних Силах України, з 2017-го приєднався до Української добровольчої армії. Був бійцем, потім інструктором, далі — начальником штабу в «Аратті».

До початку війни я, юрист за освітою, не мав стосунку до військової справи. А період строкової

служби у 2003-2004 роках, яка проходила у Харкові й у Криму, бойовою підготовкою назвати аж ніяк не можна. Радше, я був свідком того, як розвалювали українську армію. Я бачив, як вивозили ракетні установки, як розформовували підрозділи, вилучаючи зброю і автотехніку. У Харкові я був у ППО — і за той період, доки служив, із восьми гарнізонів, що мали б захищати місто, лишилося тільки два. Подальші події показали, наскільки це було помилковим.

■ **Яку роль тоді, на початку війни, відіграли добровольці і волонтери?**

Саме вони врятували Україну та не дали росії поглинути нас ще 12 років тому. Якби тоді усе суспільство мобілізувалося так, як це зробили перші добровольці і волонтери, агресії було б покладено край.

На жаль, тоді тільки незначна кількість людей усвідомлювала, що війна йде не за Донбас і не за південні регіони — вона йде на знищення всієї країни.

Закінчення на 2-й стор.

ЛІДЕРСЬКА ПОЗИЦІЯ

Профспілково треба жити

Так вважає Ганна Заєць, голова ППО Дирекції НАЕК «Енергоатом». Рушійною силою, яка спонукає її до профспілкової роботи, є прагнення допомагати людям, а інструментами, що дають можливість досягти позитивних результатів, стають юридичний досвід та здатність знаходити спільну мову та досягати домовленостей.

■ **Ганно, розкажіть, будь ласка, про свій професійний шлях.**

Я прийшла в компанію 2007 року, місяць працювала на посаді інспектора групи контролю в загальному відділі, а надалі перейшла в юридичну службу на посаду юрисконсульта і пропрацювала там 15 років до червня 2022 року, звільнившись у зв'язку з обранням головою первинної профспілкової організації.

■ **А як розпочалося зростання у профспілку?**

Активну участь у її роботі я почала брати не одразу. Вступила в профспілку, просто підписавши заяву разом з іншими необхідними документами при працевлаштуванні, про діяльність

організації знала зовсім небагато, хіба що про путівки та екскурсії. Ставлення до профспілкового руху змінилося у 2019 році, коли я вирішила взяти участь у конференції, на якій повинні були обрати голову молодіжної організації, хоча зовсім не готувалася до виборчих перегонів і дебатів.

В результаті була обрана головою організації молоді. Із присутніх на конференції делегатів обрали раду молодіжної організації — відтоді ухвалювали рішення колегіально. Дуже багато спілкувалися, обговорювали нові пропозиції. У нас не було якогось одного ініціатора проєктів: хтось висував ідею, хтось розвивав її, хтось допомагав її викристалізуватися.

■ **Чи легко було втілювати задумане?**

Не завжди було легко. Але якщо є велике бажання, то все вийде.

В організації молоді подумали про виїзний формат, і першим нашим проєктом після обрання стала поїздка задля сходження на Говерлу. І тоді,

й надалі ми діяли за принципом: якщо молодіжка щось організовує, то не тільки для молоді, а й для всіх. Згодом до поїздки додалося волонтерство. Для мене особливо пам'ятною стала допомога дитячому інтернату.

Профспілка почала діяти у нових напрямках, і все, що відбувалося, було цікавим. Наша молодіжка — це чудові хлопці й дівчата, на яких завжди можна покластися і мати впевненість у результаті!

Але, на жаль, наші можливості були обмежені, адже у 2020-му розпочалася пандемія ковіду і всі мусили сидіти по домівках, а вже з 2022-го — повномасштабне вторгнення РФ.

■ **Як відбувся перехід від керівництва молодіжкою до лідерства в первинній Дирекції?**

Тодішній голова ППО Юрій Петрович Лапін звільнився в зв'язку із виходом на пенсію.

Закінчення на 2-й стор.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

НАУКОВИЙ КОНКУРС

Молодь творить майбутнє

17 вересня відбувся фінальний етап XVIII конкурсу наукових доповідей серед молодих працівників АТ «НАЕК «Енергоатом». Участь у заході взяли 10 спеціалістів віком до 35 років з Дирекції та філій товариства.

Виконавчий директор з персоналу АТ «НАЕК «Енергоатом» Богдан Шмигельський, вітаючи фіналістів, зазначив, що участь у конкурсі — це можливість популяризувати атомну енергетику, а також важливий крок для просування кар'єрними сходами: «Кожен, хто сьогодні тут, уже є переможцем!»

Конкурс наукових доповідей проводився за двома напрямками: виробничий та соціально-профспілковий.

За виробничим напрямком переможцями стали:

1 місце Сергій Тарар, працівник ХАЕС;

2 місце розділили одразу два учасники — Аліна Муренко, працівниця Південноукраїнської АЕС, та Данііл Грицаєнко, фахівець АТЦ;

3 місце також вибороли два учасники — Юрій Чуйко, працівник філії ВП «АРС», та Юлія Савчук, працівниця РАЕС.

Переможці за соціально-профспілковим напрямком:

1 місце Максим Поступальський, Південноукраїнська АЕС;

2 місце Наталія Федіна, Рівненська АЕС;

3 місце Михайло Михалець, Хмельницька АЕС.

Переможці та призери отримали грошові премії АТ «НАЕК «Енергоатом».

ЛІДЕРСЬКА ПОЗИЦІЯ

Профспілкою треба жити

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

На засіданні профкому мене було обрано тимчасово виконувачкою обов'язків голови ППО. Це був непростий період. Потрібно було поєднувати основну роботу юристконсульта з профспілковою діяльністю. Я докладала багато зусиль, аби наша робота стала більш динамічною, організовувала навчання для колег, не втомлювалася пропонувати нові підходи. Зрештою, вважаю, нам вдалося колективно профкомом та організації молоді спрацюватися.

У 2022 році мене офіційно обрали очільницею первинної профспілкової організації. Це відбулося 23 лютого, наступного дня почалося повномасштабне вторгнення. Надалі робота тривала вже з урахуванням викликів війни.

■ Наскільки допомагає у профспілковій діяльності юридичний досвід? Пам'ятаю ситуацію, коли у 2021 році профспілка не допустила масових звільнень.

Звісно, юридичний фах мені допомагає. Неочіпненою була й допомога Ірини Миколаївни Прокопенко, яка також була членом профкому. Коли я перейшла до юридичної служби, вона була моїм керівником, і стала для мене мудрою наставницею. Я часто просила перевірити її, чи правильно уклала той чи інший документ, і момент, коли нарешті вона виправила у моєму тексті лише одну кому, став для мене миттю професійного триумфу 😊

Тоді, у 2021-му, ситуація була дійсно складною. В «Енергоатомі» відбувалася реорганізація, в Дирекції більше сотні працівників підпадали

під скорочення штату. Як відомо, відповідно до закону, у разі розірвання трудового договору з працівником, який є членом профспілки, профком має надати попередню згоду або обгрунтовану відмову в наданні згоди на розірвання трудового договору. І тоді профком не надав жодної згоди!

Влаштували з Іриною Миколаївною та всіма членами профкому спільний пошук рішень, щоб продумати, як діяти в найбільш оптимальний спосіб, розбирали кожну справу. Я тоді дуже добре відчувала: для того, щоб зрозуміти людину, потрібно подумки стати на її місце. У когось підрастала дитина, у когось хворіють батьки. У кожного є свої проблеми, своя історія. До того ж це і ризик для компанії — втрачати чудових спеціалістів. Адже будь-яке підприємство тримається на людях.

Ми провели з адміністрацією дуже багато переговорів, і в переважній більшості випадків нам вдалося досягнути того, щоб працівники були не звільнені, а переведені на інші робочі місця.

■ Яку стратегію доцільно обирати під час переговорів, у чому секрет успіху?

Саме це запитання мені поставили під час «живої бібліотеки» на заході молодіжної платформи «Озеро знань». Я раніше не надто над цим замислювалася, а коли мене попросили відпові-

сти, усвідомила: я переконана, що переговори треба проводити без тиску. Це стосується і роботи, і родини, і повсякденного життя. Підвищувати голос і здійснювати тиск на співбесідника немає сенсу. Натомість тоді, коли ти спокійно і аргументовано пояснюєш свою позицію — усе вище! Так, це може бути дуже кропітка робота. Так, не завжди всього бажаного можна досягти повністю й одразу. Але насправді альтернативи виваженому діалогу немає.

Дію так завжди. Можете спитати у моєї доньки Мілани, чи підвищувала я на неї голос хоч колись. Узагалі не вмію сваритися! Так само дуже спокійно у нас проходять засідання профкому, навіть тоді, коли є суперечності. Я чудово розумію, що всі люди різні і в кожного є своя точка зору.

■ Які здобутки профспілки хотілося б відіти як такі, що є найбільш вагомими?

Я б не робила акцент на якихось конкретних кейсах. Радше, я пишаюся тим, яку кількість питань нам вдається розв'язувати в повсякденній роботі. І радю щоразу, коли ситуація виходить вирішити на користь працівника.

■ А чи бувають у роботі неприємні моменти?

Найбільш болючі серед них — це опрацювання звернень про надання допомоги на лікування.

Пишаюся
тим, яку
кількість питань
нам вдається
розв'язувати
в повсякденній
роботі

Адже йдеться про дуже складні захворювання, з якими стикаються самі працівники або їхні близькі. Такі біди я беру дуже близько до серця. І дуже ретельно дбаю про те, щоб зберегти приватність людини, яка потребує допомоги. Вона і так травмована діагнозом, для чого ще зайвий розголос? Тому, озвучуючи на профкомі звернення, я намагаюся не називати привселюдно прізвищ, а працюючи з документами, ніколи не пересилаю їх месенджерами, щоб напевно уникнути витоків чутливої інформації.

■ Які характеристики ви найбільше цінуєте у колег-профспілчанках?

Чесність і відданість своїй справі. Ті, хто береться за профспілкову роботу, чинять так з ідейних міркувань. Профспілкою потрібно жити, і навколо себе я бачу дуже багато людей, які діють саме так, і їм це подобається!

■ А як складаються взаємини з адміністрацією?

Мені здається, що у мене виходить тримати діалог з керівниками. В більшості питань мене чуять. Принаймні таких ситуацій, щоб отримати категоричну відмову та не знайти бодай компромісу, не було.

■ Що для вас найголовніше в роботі?

Те, що вона полягає в комунікації з людьми. Мені дуже хотілося б, щоб працівники були задоволені своєю роботою, умовами праці, дозволяли, щоб у них були можливості для розвитку. І в ці складні часи повномасштабного вторгнення дуже радю тому, що нам вдається організувати відпочинок для дітей у безпечних місцях і спостерігати, наскільки задоволені вони повертаються додому...

Загалом, я люблю свою профспілкову роботу і дуже хочу, щоб ми всі жили у мирі та злагоді!

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Український досвід організації працівників під час війни

28-30 серпня 2026 року в Ліверпулі відбулася четверта New Organising Conference (NOC) — міжнародна конференція, присвячена сучасним підходам до організації працівників, розвитку профспілкового руху та побудові співпраці між профспілками і громадськими організаціями.

Цьогорічна конференція об'єднала профспілкових активістів, організаторів, представників громадських рухів та організацій з різних країн. У програмі були десятки паралельних сесій, присвячених організації мігрантів, роботі з молоддю, розвитку профспілкового лідерства, протидії профспілковому тиску, міжпрофспілковій співпраці, роботі з розпорощеними категоріями працівників та іншим актуальним питанням.

ТІ, ХТО ПОТРЕБУЄ ПІДТРИМКИ

Особливе місце в програмі посіла тема організації працівників під час війни. Саме в межах цієї сесії, організованої за участю European Public Service Union (EPSU), український досвід представила голова Організації молоді Атомпрофспілки Христина Левченко.

Під час виступу Христина Левченко зазначила, що війна внесла значні корективи в роботу профспілки.

«Після початку повномасштабної війни фокус нашої профспілкової роботи дещо змінився. Ми розширили коло працівників, які потребують нашої підтримки» — саме цей принцип став одним із ключових у представленому досвіді.

Вона доповіла, що до повномасштабного вторгнення на Запорізькій АЕС працювало понад 11 тисяч людей. Після окупації значна частина працівників була змушена залишити Енергодар, а підтримка внутрішньо переміщених працівни-

ків ЗАЕС стала одним із пріоритетних напрямів роботи профспілки. Інша категорія — ветерани. Атомпрофспілка розвиває програми інтеграції ветеранів, бере участь у роботі над змінами до колективних договорів, а також працює над питаннями інклюзивності робочих місць.

РАЗОМ ВІД ПОЧАТКУ

Окрему увагу під час виступу було приділено роботі з новими працівниками. Робота з новоприйнятим персоналом — один з інструментів організації. Представники профспілки і юристи розповідають про профспілковий рух, пояснюють, що таке колективний договір, які права є у працівників та можливості членства. Такий підхід дає змогу інформувати людину про існування профспілки та з перших днів роботи створювати розуміння того, що профспілка є дієвим інструментом захисту та можливості впливати на власне трудове життя.

ТУРБОТА ПОЧИНАЄТЬСЯ З СЕБЕ

Ще одним напрямом роботи Атомпрофспілки є системна освіта профспілкових активістів. Атомпрофспілка проводить навчальні семінари, допомагає членам профспілки краще розуміти свої права та зміни трудового законодавства в умовах воєнного стану. Важливу роль відіграють і великі профспілкові платформи, які об'єднують активістів та лідерів первинних профспілкових організа-

цій. Такі заходи поєднують навчання, воркшопи, сторітелінг, круглі столи та панельні дискусії й допомагають зберігати відчуття єдності профспілкової спільноти навіть у надзвичайно складних умовах. Окремих напрямом стали заходи, спрямовані на підтримку ментального здоров'я працівників, а саме формати, які створюють атмосферу довіри та дають розуміння, що, передусім, профспілкові лідери, активісти повинні дбати і про своє ментальне здоров'я, щоб вони могли допомогти та підтримати працівників на робочих місцях.

Профспілка
залишається
близькою до своїх
членів під час війни

СИЛА МОЛОДИХ ЛІДЕРІВ

Під час окремої сесії «Organising young people in trade unions» Христина Левченко поділилася досвідом роботи Організації молоді Атомпрофспілки. ОМА є одним із ключових інструментів організації молодих працівників до профспілкового руху. Вона має структуру, співставну зі структурою профспілки, та формує середовище для розвитку молодих лідерів.

Важливо, що молодіжна робота не обмежується професійним чи профспілковим навчанням. Молоді лідери організовують масштабні спортивні заходи, культурні та соціальні ініціативи, створюють простір для спілкування та взаємної підтримки.

Учась у New Organising Conference стала можливістю показати міжнародним колегам, що за поняттям «війна» стоять конкретні працівники, профспілкові активісти та їхні родини, які продовжують працювати, захищати свої права, підтримувати одне одного та будувати майбутнє. Поєднання захисту трудових прав, освіти, лідерства, солідарності та людської підтримки дає можливість профспілці залишатися близькою до своїх членів під час війни.

Щиро дякуємо European Public Service Union (EPSU) за підтримку та сприяння участі української профспілкової сторони у конференції.

Дякуємо організаторам New Organising Conference та всім міжнародним колегам за можливість зустрічатися, ділитися досвідом і разом шукати нові форми профспілкової роботи.

ВОЇНИ СВИТЛА

«Я — доброволець»

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Але більшість цього не розуміла. На виборах переміг Володимир Зеленський з ідеєю примирення. І хоча зараз його риторика змінилася, на початку ми бачили інше. Зокрема, в рамках миротворчих ініціатив були дані накази про відступ із низки важливих позицій. Їх не дали покинути саме добровольці. Пам'ятаю тогочасне інтерв'ю одного із полковників Управління цивільно-військового співробітництва, в якому він заявив, що йому набагато легше домовитися з росіянами і сепаратистами, ніж з добровольцями, і назвав добровольців об'єднання головним фактором, який не дає закінчити війну на сході України. Тоді це дуже сильно обурило патріотично налаштовану частину суспільства. Але воно складається не тільки з патріотів, а й з манкуртів, запродавців та просто байдужих людей. І повірте, росіяни дуже ретельно відстежують наші суспільні настрої.

У 2014-му і далі треба було слухати не миротворчі гасла, а людей, які знають ситуацію зсередини, таких як «Червень», колишній командир батальйону «Аратта», якого забрала тяжка хвороба, «Марadona», нинішній командир спецпідрозділу, «Муслім», командир чеченського добровольчого батальйону, що стояв з «Араттою» пліч-о-пліч. «Муслім», який пройшов обидві чеченські війни, прямо казав: «Путін — шайтан. Він не зупиниться, доки не знищить всю Україну».

Наслідком нерозуміння цього, разом із байдужістю, і став 2022 рік.

■ Як ваша родина діяла з початком повномасштабного вторгнення?

Я приєднався в Маріуполі до евакуаційно-медичного підрозділу «Ангели Тайри». Дружина перебувала в рідному Мангуші, працювала на держслужбі. Це поселення під Маріуполем окупували 2 березня. В оточенні бойової техніки та під дулами автоматів представників селищної ради зігнали на роботу, щоб представити нову «владу». І серед людей, які вже бачать, що Донеччину поливають вогнем, і які ще вчора носили вишиванки, знайшлися ті, хто протягав росіянам коровай зі словами «Ми вас ждали!» У телефонній розмові дружина розповіла про те, наскільки глибоко була шоквана цією фантазмагорією. Я попросив її негайно тікати звідти. 15 червня о 7-й ранку їй із 2-річним тоді сином вдалося виїхати і повідомити: «Ми вибралися, у нас все гаразд, не турбуйтеся — думай про себе!»

А о 8-й ранку в Мангуші вже стояли блокпости та почалася фільтрація, спрямована на відлов усіх, хто мав бодай якоюсь мірою проукраїнську позицію. Думка про те, що рідні в безпеці, тримала мене, бо ситуацію, коли б дружина із сином потрапили до рук агресорів, я навіть не можу собі уявити.

■ Однак полон випав на вашу долю.

Так. Того ж 15 березня Юлія «Тайра» Паєвська дала наказ про вихід із Маріуполя, але наші колони це не вдалося.

■ Про цей період перебування у полоні дуже складно ставити якісь запитання — вам суцільно пережити те, чого я особисто боюсь найбільше у житті...

Так і я цього боявся найбільше! Або принаймні розглядав як один із найгірших сценаріїв. Замислювався про такую ймовірність іще з часів служби в ЗСУ і дуже остерігався, що можу не витримати і зламатися. І ось для того, щоб ніколи не забу-

вати, ким я є, щоб заздалегідь унеможливити будь-яку вірогідність того, що піду з окупантами на співпрацю, я зробив собі татування — тризуб біля серця.

■ Розповідають, патріотичні татування викликають якесь нечуване роздратування в окупантів?

Через тризуб я одразу потрапив під особливий пресинг як «нацист», і жодні спроби пояснити, що взагалі-то це наш державний герб, не мали успіху. А річ у тім, що на них будь-який прояв українськості діє, як червона ганчірка на бика. Той, хто шукає причини цієї війни в економічній чи якійсь іншій площині, глибоко помиляється. Це — етнічна чистка, базована на ненависті. Це відбувається на всіх рівнях. Російська верхівка, вже не ховаючись і не соромлячись, говорить про те, що їхня мета — знищити усе, що пов'язане з Україною. Тож якщо хтось сподівається на мирне вирішення — то цього не буде. Якщо хтось думає, що його пощадять — то так не станеться.

■ Але, напевно, дружині було вкрай непросто в цей період?

Вочевидь — вона заплатила за переживання змінами у здоров'ї, які, боюсь, уже є незворотними. Власне, я не знаю жодної дружини військовика, для якої очікування на чоловіка, особливо, якщо він був у полоні, минулося б безслідно.

■ Ми ведемо розмову 1 вересня, коли ви вперше відвели сина до школи, і називаєте цей день одним із найщасливіших у своєму житті. Після того, який внесок ви вже зробили в оборону України, після тих жахів, які довелось пережити, здається, що ви маєте право на відносно спокійне життя! Як плануєте діяти далі?

Про спокій не йдеться, адже ми розмовляємо під постійне виття сирен. Боротьба за наше існування триває. Тож після лікування і відновлення я повертаюся до свого спецпідрозділу, це вже вирішене питання. Також у планах на майбутнє — отримати ще одну вищу освіту за спеціальністю

Вистояти ми зможемо
завдяки людям, які уособлюють собою
нескореність і пишуть власні правила

На знімку: Павло ПРУДНІКОВ, Марadona, Сергій КОВАЛЬ, Анатолій Лоза, 2017 рік

Що найбільше мене вразило в полоні? Про це мене спитала омбудсмен рф під час обміну. І я знав, що відповісти. Це звіряча, невмотивована ненависть до нас. Ви прийшли на нашу землю, ви чинили з Маріуполем таке, чого я не міг собі уявити — бачив щось подібне хіба що у фільмах про Другу світову! Ви окупували місто. Ви взяли полонених. Здавалося б, уже все! Для чого далі чинити із полоненими все те, що вони чинили, для чого виходити за межі людяності, гідності, здорового глузду? І так — тепер для мене особисто ця ненависть є взаємною.

■ Що допомогло вам витриматися, перебуваючи в нелюдських умовах?

Чи то вищі сили мені посміхнулися, чи то випадковості, чи то тупість тих, хто мене утримував — але вони не змогли мене ідентифікувати. Я зміг їх переконати, що я бізнесмен, який не має жодного стосунку ні до силових структур, ні до націоналістичних формувань, ні до політики. А татування на я нбито зробив як футбольний уболівальник до Євро-2012.

Мені було заради чого і заради кого жити. Дружина вклалада усі сили в те, щоб посприяти моему визволенню. Її запросили на роботу до Офісу омбудсмена, де вона намагалася досягати до всіх можливих міжнародних інстанцій, зокрема до Європейського суду з прав людини, щоб привернути увагу до того, в яких страшних умовах перебувають українські в'язні. Вона знала, де я перебуваю, і знаходила можливість передавати мені записки з повідомленнями, що в них усе гаразд. Підтримка була безцінною!

психолога. Добре знаючи, що таке травматичний досвід, я хотів би на фаховому рівні допомагати тим, хто пережив полон та інші болісні моменти.

Також не відкидаю думки про те, щоб написати книгу — це був би опус під назвою «Я — доброволець», в якому я хотів би розповісти про своїх побратимів, дивовижних людей з дивовижними долями. Взяти хоча б тих, про яких уже згадував. «Червень» — це людина, яка вела за собою, людина шаленої енергійності, шаленої харизми, шаленої працездатності. Він завжди говорив, що в цьому світі немає нічого неможливого, якщо ти захочеш чогось досягнути, то зробиш це. І я повірив його словам та повсякчас намагався наслідувати його. «Марadona» і «Муслім» — це уособлення нескореності, приклади вільних людей, які самі пишуть правила, а не дотримуються настанов, написаних кимось іншим.

І саме завдяки таким людям маємо вистояти!

Любов НАТОЧІЙ

ПРОФСПІЛКОВА РОБОТА

Профспілкові
позиції щодо
формування бюджету

У межах здійснення соціального діалогу для врахування профспілкових пропозицій щодо формування державного бюджету на наступний рік 10 вересня 2026 року Міністерство фінансів провело онлайн-зустріч, в якій взяв участь заступник Голови Атомпрофспілки Павло Прудніков.

ДЕРЖБЮДЖЕТ — 2027

Він зробив акцент на таких ключових тезах:

- Підтримка спільної позиції профспілок щодо мінімальної зарплати та прожиткового мінімуму.

Мінімальна заробітна плата в бюджеті на наступний рік має становити 50% від середньої по Україні. Перший розряд єдиної тарифної сітки повинен дорівнювати мінімальній зарплаті. На сьогодні вона має бути встановленою у розмірі майже 15 000 грн.

Прожитковий мінімум необхідно розраховувати відповідно до реальних цін. Наразі в проєкті бюджету мінімум зафіксований на рівні 3691 грн, тоді як реальні розрахунки дають суму у 12 600 грн.

- Перегляд принципу нарахування соціальних виплат. Для того, щоб забезпечити бажаний рівень мінімальної зарплати, ані вона, ані прожитковий мінімум не повинні залежати від інших виплат, штрафів, індексацій. Наприклад, соціальні виплати розраховують, спираючись на певну кількість мінімальних зарплат або прожиткових мінімумів. Надалі Кабмін повинен визначити іншу величину для нарахування соціальних виплат, яка базувалася б на реально наявних у бюджеті коштах.

- Надання державних дотацій на підтримку Східного гірничо-збагачувального комбінату. Вони необхідні для відновлення заводу з виробництва сірчаної кислоти, а також для забезпечення належного функціонування Новокозатинської шахти.

Раніше Атомпрофспілка
неодноразово привертала
увагу до мізерних зарплат
працівників Національних
природних парків
та несправедливості
їх нарахувань
з огляду на кваліфікацію
спеціалістів, коли наукові
співробітники разом
із технічним персоналом
отримують мінімальні
зарплати

- Збільшення фінансування Національних природних парків. Сьогодні працівники природоохоронного фонду отримують ганебно низькі зарплати. Середня зарплата становить 12 000 грн. При цьому працівники, які обіймають різні за кваліфікацією посади — від прибиральників до наукових співробітників — отримують однакову мінімальну зарплату, яка після утримання податків становить лише 7 000 грн.

Міністерство економіки підтримало збільшення фінансування природоохоронних структур за відповідними державними програмами та пообіцяло пропрацювати це питання разом із профспілковою стороною на рівні Міністерства фінансів.

АТОМНИЙ СПОРТ

Команда Атомпрофспілки
втретє перемогла на міжгалузевих змаганнях

З 11 по 14 вересня в рамках Європейського тижня спорту в Україні #BeActive відбулася XXX Ювілейна Всеукраїнська міжгалузева спартакіада працівників промислової сфери та транспорту. Як це було?

ПЕРШІСТЬ ПОПРИ ВСЕ

День перший. Офіційна частина. У залі зібралися сотні представників різних галузей. Особливу гордість викликало нагородження наших профспілкових лідерів Валерія Матова, Павла Олещука, Христини Левченко та Дмитра Кравчука, які своєю щоденною працею доводять: успіх — це результат наполегливості, дисципліни та невтомою віри у справу, яку вони обирають.

Надалі розпочалися перші ігри — і перші сюрпризи. Ще на офіційній частині прозвучала новина про дискваліфікацію нашого найсиль-

нішого гирьовика у вазі 70 кг. Але з такими титанами гирьового спорту Атомпрофспілки, як Сергій Бовгира, Андрій Козлюк, Віталій Павлючик (РАЕС) та Микола Цимбал (ПАЕС), можна йти на будь-який ризик! Гирьовиком у категорії, що звільнилася, погодився бути легкоатлет Євген Данильчук (НТЦ). Експрес-підготовка — і Євген із результатом 30 підйомів посідає II місце! Для новоспеченого важкоатлета це неймовірний результат. Інші гирьовики очікувано перевершили суперників. Микола Левков переміг в особистому заліку. У підсумку — загальна перемога!

«ЗОЛОТО» І «СРІБЛО»

Тим часом команда настільного тенісу — Світлана Парфьонова (РАЕС), Тетяна Пузенко (ЗАЕС), Олександр Блашукун (ЧАЕС) та Олег Значко (ПАЕС) розгромила суперників і взяла I місце. Головним хайлайтом став триумф Олександра Блашкуну над майстром спорту. Ідеальний баланс техніки, швидкості і тактики привів команду до абсолютної перемоги.

Паралельно наші співчани вболівали за своїх волейболістів: Валентина Володька, Андрія Скокляка, Кирила Гусева, Микиту Веріна, Андрія Середу, Сергія Зіміча, Максима Слободяника, Максима Патинського. Волейбольні турніри традиційно є одними з найбільш безкомпромісних, адже на міжгалузевому рівні суперники зазвичай привозять колишніх професійних гравців або найсильніших аматорів. Наша команда в перший день «перекусила» серйозних суперників і забрала всі вигоди. У фінальній грі, незважаючи на підтримку всієї команди (особливо футболістів) і запеклу боротьбу, вдалося здобути тільки II місце.

Шахи. Максимальна концентрація і напруга до останнього ходу, коли зал нарешті видихає після оголошення мату. Блискуча гра нашої золоті четверки — Вікторії Сафронової (ХАЕС), Олени Курносової (ЗАЕС), Романа Івануха (АЕМ) та Володимира Дудьєва — принесла нам заслужену перемогу.

СИЛА ДУХУ ПЕРЕМОЖЕ

Тим часом футболісти Денис Максимчук, Сергій Кокол, Дмитро Кузьо, Роман Марченко, Микита Міронов, Алік Андреев, Сергій Варяниця і Сергій Кірюта провели перші матчі. Старт був успішним, але наступного дня, через гол, пропущений за 20

секунд до кінця матчу, команда взяла «срібло». У змаганнях з легкої атлетики суперниками стали серйозні швидкі молоді бігуни. Дівчата Єлизавета Яссірська (Дирекція ХАЕС) та Тетяна Мазур (ПАЕС) показали максимальну потужність та прибігли другою і третьою, а в загальному жіночому заліку були першими! Хлопці Євген Данильчук (НТЦ) та Вячеслав Оголенко (ПАЕС) у неймовірній боротьбі стали третіми. Загальний результат — II місце. Попереду — робота над помилками задля реваншу наступного року.

Другий день змагань тримав усіх у неймовірній напрузі — суперники-шашисти буквально наступали на п'яти. Атомники проявляли максимальну концентрацію та майстерність, наша команда у складі Тісії Кульковій (ХАЕС), Світлани Гречко (СООП), Олександра Вакуліча (РАЕС) та Геннадія Мітченка (ПАЕС) у запеклій боротьбі виборола «срібло».

Фінальний результат — команда Атомпрофспілки перша! Шлях був непростим, але ми знову показали силу, витривалість і командний дух. Слава Україні та низький уклін нашим захисникам і захисницям! Пам'ятаємо, що саме завдяки їм спортсмени можуть тренуватися, виходити на арену, піднімати синьо-жовтий прапор.

Єлизавета ЯСІРСЬКА

Гардівська осінь 2026

Цей спортивний захід відбувся 19 вересня у Південноукраїнську. На старт вийшло понад 200 учасників різного віку та рівня фізичної підготовки з Південноукраїнська, Вознесенська, Миколаєва, Одеси, Кропивницького. А це «Гардівська осінь» об'єднала атомників — свої команди представили бігуни Південноукраїнської, Хмельницької та Рівненської АЕС.

На учасників чекав тригодинний рогейн — спортивне орієнтування з вільним вибором маршруту. За картою вони самостійно визначали послідовність проходження контрольних пунктів і за відведений час намагалися набрати якнайбільше балів. Маршрути проходили дорогами, стежками, лісовими та відкритими ділянками, уздовж берегів і скель Південного Бугу.

Організаторами заходу стали АТ «ХАЕС» «Енергоатом», філія «ВП ПАЕС», організація молоді підприємства, профспілковий комітет, ВП ГО «УкрЯТ» у м. Південноукраїнськ і клуб «О-Гард». Захід мав благодійну мету: учасники долучилися до збору на підтримку 123 окремої бригади безпілотних систем. Загальна сума донатів становила 91 000 грн.

«Сьогодні саме один із таких заходів, який показує всім — і нам, і нашим ворогам, — що ми об'єднані. А ми сильні якраз завдяки тому, що

згуртовані», — зазначив виконавчий директор з персоналу АТ «ХАЕС» «Енергоатом» Богдан Шмигельський.

Цьогоріч «Гардівська осінь» відбулася втретє й стала наймасовішою за час проведення. «На мою думку, інтерес до цього заходу зумовлений тим, що багато людей хочуть підтримати ЗСУ. А ще в нашому місті дуже потужна секція спортивного орієнтування, багато друзів із різних куточків України. Їм приємно побачити одне одного на спільному заході», — акцентував генеральний директор філії «ВП ПАЕС» Вячеслав Стоянов.

За підсумками змагань переможців визначили в 11 категоріях. Усі учасники отримали пам'ятні медалі, цього разу вони були досить креативними — з компасом усередині. Призерам вручили кубки та іміджеву продукцію.

Управління зв'язків з громадськістю і медіа

АТОМНИК
України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідectво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 2000